

Anton Nedvěd

PESMI ZA MLADOST

največ za deške in dekliške šole

P E S M I

ZA MLADOST

NAJVEČ ZA DEŠKE IN DEKLIŠKE ŠOLE.

ENO- DVA- IN TRIGLASNO

POSTAVIL

ANTON NEDVĚD,

C. K. UČENIK GODBE.

NA DUNAJU.

V CES. KRALJ. ZALOŽBI ŠOLSKIH BUKEV.

1866.

Predgovor.

Spoznavši, kako potrebne so šolske pesmi za našo mladost, sem se veselo lotil tega dela, in sem zložil izvirne napeve k pesmam, ki so v dveh šolskih „Berilih“.

Upam, da bode ta mala zbirka luhkih in prostih pesmic dobro došla učiteljem in mladim pevcem.

Ne razlagam tukaj, kako potrebno je šolsko petje; samo to opomnim, da se s šolskim petjem naj bolj budí veselje do petja in godbe, da se ž njim izobrazuje duh in srece, in da se ž njim zeló povzdiguje cerkveno in ljudsko petje.

Te pesmi so postavljene za en, dva in za tri glasove. Ako se pojeta dva glasa, se pojete obe verstici perve velike verste; ako pa se pojeto trije glasovi, se izpusti spodnja verstica perve velike verste, in se pojeto druge verstice v drugi in tretji veliki versti.

V Ljubljani 7. avgusta 1865.

Anton Nedvěd.

MD 598/962

I. Pred šolo.

Počasno in zategnjeno.

1 glas.
2 glas.

2 glas.

3 glas.

2. Po šoli.

Slověnsko.

Za vse, kar smo se na - u - ěi - li, O Bog! te zdaj zah-va-li - mo! Da v sereu vse bi o-hra- ni - li, Po - magaj nam, te pro-si - mo!

Daj nam, da rastemo v modrosti,
 Povsod vedemo se lepó;
 Dodeli nam, da bi v kreposti
 Služili vedno ti zvestó.

3. Veseli učenec.

Veselo.

Ve - se - lo, ve - se - lo kar v šo - lo hi - tim, ker v šo-li ve - li - ko se lep'ga u - čim.

Se brati, pisati navadim lepo,
In drugih naukov, ki treba jih bo.

Učitelji, starši me ljubijo tud',
Ker s pridnostjo vračam obilni jim trud.

In Bog ljubezljivo pomoč mi dajè,
Da zmiram po sreči se steka mi vse.

4. Jutranja molitev.

Ne preveč počasno.

Ve-sel in zdrav sem zbu-dil se, Iz spanja vstal sem slad - ke - ga. Ti va - ro - val, o Bog! si me Ne-

Pervič nekteri, drugo rsi.

sreč in vsega hu - de - ga. Da - jem ti hvalo serčno ži - vo, O - hra - niš, da me tak skerbljivo !

In zdaj veselo bom prijel
Za delo mi odločeno;
In vse, kar danes bom počel,
Naj tebi bo podarjeno.
Čutilo sladko in težavo
Zročujem v tvojo čast in slavo !

Pomagaj mi, o ljubi Bog !
Da dobrega velik' storim;
Me varuj milo vseh nadlog,
In da se kaj ne pregrešim,
Da starše rad ubogam svoje,
Zgubim da milosti ne tvoje !

5. Večerna molitev.

Malo počasno.

Mi - nul je zo - pet mi en dan! Kle - čé, o Bog! zahvalim te, Da srečno bil je dokon-

čan, V dobro-tah tvo-jih ste-kel se; Mi vse je milost tvoja da - la Za-to naj bo ti serčna
hva - la! Za - to naj bo - ti serč-na hva - la!

Če storil sem kaj hudega,
Zabredel v ktero grešnih zmot,
Mi žal iz vsega je sereča,
Usmili se me, o gospod!
Nocoj tud' hudega me brani,
In v svoji milosti ohrani!

Obvaruj moje ljube vse,
Zročujem v tvojo jih rokó,
Povsod naj tvoja milost gre,
Zaspati zdaj nam daj sladkó!
Naj tvoja roka vsem bo mila,
Beži od nas naj vsaka sila!

6. Lahko noč.

Gredč.

Svetlo solnee se je skrilo, vse na svetu potih - nilo; vse o - de - va ti-ha noč, da zaspati nam je moč.

Svetle zvezde pa gorijo,
Tam na nebu se blišijo,
Kakor bi nas angelei
Dol iz raja gledali.

Ptičice in druga ž vina,
Gospodarji in družina,
Vse počitka željno je,
Tiba noč zaziblje vse.

Moja glav' ea je zaspana,
Moja posteljca postlana.
Ljubi angel varih moj,
Mene varuj ti nocej!

Oče! vi mi križ storite,
Mati! vi me pokropite,
Da prav lahko, sladko spim,
Blagoslov vaš zadobim.

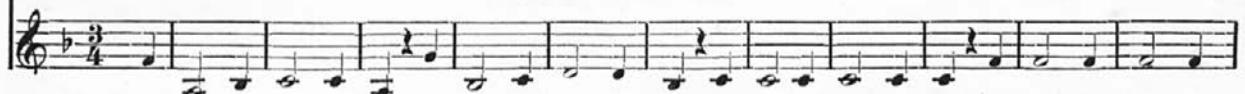
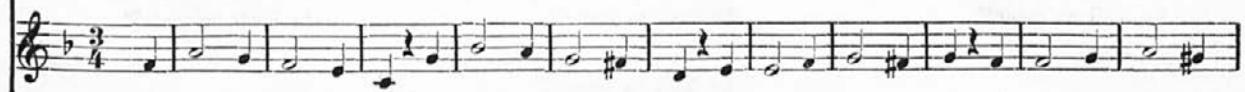
Jutro hočem zgodaj vstati,
Nočem zarje zaležati.
Bog mi svojo daj pomoč;
Oče, mati, lahko noč!

7. Hoja za Jezusom.

Zmérno.

O-trok po po - ti gré, pa i - ti kam ne vé; ve - lí mu Je - zus sam: Veš mo - je de - te

kam? le ho - di za me - noj! le ho - di za me - noj!

Le hodi za menoij,
Vodnik bom dober twoj,
Glej, to je ozka pot;
Ne zgubi se od tod,
In hodi za menoij!

Le hodi za menoij,
Sem tron zapastil svoj,
Da tebe peljal bom
V prelepi rajski dom.
Le hodi za menoij!

Le hodi za menoij;
Jez hodim pred teboj,
Da te v nesrečen kraj
Kdo ne zapelje kdaj;
Le hodi za menoij!

Le hodi za menoij!
Glej, majhin bratec twoj
Sem hotel jez postat',
Ti ložej pot kazat';
Le hodi za menoij!

Le hodi za menoij,
Se hudega ne boj;
Bom varno vodil te,
Da ne spotakneš se.
Lo hodi za menoij!

Le hodi za menoij!
Saj sem prijatel twoj,
In te skoz smert in križ
Popeljem v paradiž.
Le hodi za menoij!

Le hodi za menoij!
Glej, gor je oče moj.
Kar zapové, lepó
Stor' vse kot jez zvestó,
In hodi za menoij!

8. Češena si Marija.

Zmérno.

Ko v jasnom pasu primiglja nam zvezda že daniči - en, Se sliši milo že zvo-nje - nje, Ma - ri-i čast in po-če

še - nje; In z zlato zarjo vse ča-sti: Če - še - na si, Ma - ri-ja ti! Češena si, Ma-ri-ja ti! Če-šena si, Marija ti!

Ko višej sije solnce že,
Vzdiguje se, čez poldne gre,
Se sliši milo spet zvonjenje,
Marii čast in počešenje;
Čez hrib in plan se oglasi:
Češena si, Marija ti!

In kadar solnce že ljubó,
Nam za goró žari slovó,
Se glasno sliši še zvonjenje,
Marii čast in počešenje,
V večernem hladu se glasi:
Češena si, Marija ti!

Češena si Marija ti!
Naj se glasi do konca dni!
Naj vedno sliši so zvonjenje
Marii čast in počešenje,
Nebo in zemlja naj glasi:
Češena si, Marija ti!

9. Kje sem domá?

Počasno.

V ne - be-sih sem do-má, to me - ni pra-vi - ta, vsa zem - lja in nebó, in vsa - ka stvar le-pó!

V nebesih sem doma;
To vedno pričata
Mi solnce, meseč bled',
In vsake zvezde sled.

V nebesih sem doma,
Kjer žlahta zvoljena
Se skupaj veseli,
In mene k seb' želi.

V nebesih sem doma,
Nisem tega svetá;
Nebes se veselim,
V nebesa prit' želim.

V nebesih sem doma;
Svet sreče mi ne dá;
Vsa zemlja le za mé
Dežela ptuja je.

V nebesih sem doma,
Tam Jezus krono da,
Tam je moj pravi dom,
Kjer večno srečen bom.

10. Mlado jagnje.

Veselo in lasko.

Mlado jagnje lepo belo gre za mater-jo ve-se-lo. Skače, da kar ni obstať, Hoče travo poteptat'.

Hopsa, hopsa! kolobita,
Poskakuje ino rita:
In pokoja si ne dá;
Še nesreča ne pozná.

Mati pravi: N'kar ne skakaj,
Tam po bregu se ne takaj:
Lahko se je spoteknit',
Šibko nogico zlomit'.

Jagnje mater' ne posluša,
Rajše samo si poskuša;
Se čez kamen zaleti,
In si nogico zdrobi.

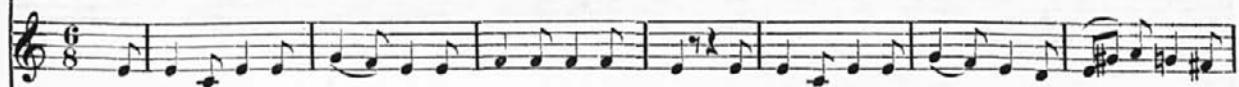
Jagnje nogico zlomilo,
Glasno klicalo in vpilo:
„Oj, otroci, bogajte
Svoje skerbne matere!“

II. Angel varh.

Zmérno giběno.

Po svetu angel ho - di, Ne vi - di ga o - kó, Pa vendar tebe vo - di, In va - ru - je zve -

Pervič nekteri, drugo vsi.

Imo Hdo

stó. V nebesih an-gel je domá, Ne-beš - ki o - če pošlje ga, (V ne) pošlje ga.

On v vsako hišo pride,
Če tud' zaperta je,
Otrok mu ne uide,
Če ravno skrije se.
Odene tebe, ko zaspis,
Postreže, ko se prebudiš.

D in tud' na po tu -
Je angel varh s teboj;
Za mizo kakor v kotu
Te vidi angel tvoj.
Oh, ne razzali angela,
Ki te priserčno rad ima!

12. Zlati čas.

Gredě.

Oj zla - ti čas, Oj zla - ti čas! Mi - nu-ta, ki mi - ni - ta, Se ne bo po-ver - ni - la; Kar
 ēa - sa za - mu - diš, Ga ve - ko-maj zgu - biš.

Oj zlati čas!
 Je v mladih letih setev,
 Bo v starih dobra žetev;
 Če pridni bodemo,
 Nam nikdar žal ne bo.

Oj zlati čas!
 Kdor čas svoj pray oberne,
 Se s čednostjo ogerne;
 Lepota sivih las
 Je pray obrenjen čas.

Oj zlati čas!
 V mladosti kdor praznuje,
 Na stare dni zdihuje;
 Lenuhov brat je glad,
 In potepuhov -- tat.

Oj zlati čas!
 Vse žive dni se trudi,
 In časa ne zamudi;
 Počivati sladkó
 Po tem v něbesih bo.

Oj zlati čas!
 Le danes si pomagaj,
 Na jutri ne odlagaj;
 Ne več, če doživiš;
 Kar danes zamudiš.

13. Tri lepe cvetice.

Změrno giběno, ne vlečeno.

Pre - le - po eve - te - jo eve - ti - ee pom-lad' in žlahtno di - ší - jo, jih vsak i - ma rad. O-

tro - ei ve - se - li po rož' - ee gre-dó, se ž nji - mi i - gra - jo, jih v vence ple - tó.

Vijol'ca ponižna na tihem evetě,
Pa vendor duh njeni se daleč razgré.
Ponižnost nam kaže, ponižnost uči,
Da b'čednost to lepo posnemali vši,

In lilia bela se v cvetji majě,
Oblečena světlo, nauče daje.
Unema mladino za čisto sereč,
Nedolžnost poroča za leta mladé.

Zlatica rumena ko čisto zlató
Se milo ozira tje v milo nebó.
Tam gori, nam pravi, da vši smo domá,
Tam gori je oče, ki rad nas imá.

14. Kaj evetice pravijo.

Budno.

Na tra - ti ze - le - ni eve - ti - ee eve - tó, Nas va - bijo k sebi, ve - li - jo ta - kó: Smo čeverste in mlade, in
pi - sa - ne vse; Al' evet - je to na - še v ne - var - no - sti je.

Ko pride prezgodaj vročina al' mraz,
Nam zvéne upade eveticam obraz,
Nam kmali zaklene pomladni se vert;
Jesen že pripelje nemito nam smert.

Mladenci, deklice so ravno takó,
In kakor evetiče v nervarnosti z'ló,
Zapelje se kmali mladinsko srecé.
In lica eveteče zbledijo, zvené.

Zatoraj mladina, ti rožnika evet!
Le čuj, da ne spači hudobni te svet!
Ponižnost in čistost naj v skerbi ti bo,
In evetje bo tvoje evetelo v nebó!

15. Studenček.

Krotko.

Iz pod skale, 'z pöke male Virček bladni snuje se. Po do - li - ni In pla-ni - ni Se raz-li - va, urno gre.

2. Potok vije

Se in lije

V svojem teku neugnan:

In vodicee

Ko zlatiee

Odšumljajo v svojo stran.

3. Nezastane,

Hitro plane

Vsaka hitro memo nas;

In hitreje,

Še urname

Utopuje se v naras.

4. Valčki virni

Čas nemirni

Mladih let pomenijo.

Ure zlate,

Deček, záte,

Kakor valčki zginjajo.

5. O mladina!

Skerb edina

Naj za úk ti bode zdaj!

Čas zbežuje,

Ne čakuje,

In ne pride več nazaj!

16. Solnce vse oživlja.

Mirno.

Oj soln-či-ee lju-bo, kak si-ješ le - pó, in žar-ke ru - me - ne u - pi - raš v go-ró!

Studenček iz skale veselo kipi,
Od solnčne zlatine se krasno svélti.

Ko solnec zaide, vse tiko je spet,
Brež njega ne more veselje živet'.

Cvetice okoli ti vstajajo vse,
Čebelica pridna na pašo že gre.

Kak lep mora biti še stvarnik le sam,
Ki znal parebiti je solnčice nam!

In ptički po gaji pojéjo lepó,
Na slehernem kraji zdaj vse je žívó!

17. Zjutraj.

Zmérno, ne vlečeno.

Solnec mi - lo pri-sve - ti - lo le - po nam je čez go - gó. in za pe - li

so ve - se - li ptički svo - jo pes - mi - eo.

Kak cvetice in rosice se po travi že blišé!
Cvetje klije, žlahtno dije, čbelice po njem šumé.

Vse raduje, oživljuje zjutraj se, in omladi;
Tudi moje sèrce poje, stvarnika naj počasti!

18. Večerne misli.

Krotko in lahno.

Musical score for the first part of the song 'Večerne misli.' The score consists of two staves. The top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. Both staves are in common time (indicated by '8'). The key signature is one flat. The vocal line begins with 'Le - po mig - ljá ve - čer - ni žar, smeh - ljá skoz drevje se ze - le - no; to bož - ji je pre -'. The piano accompaniment provides harmonic support with sustained notes and chords.

zla - ti dar, pre - le - po soln - ē - ee ru - me - no.

Musical score for the second part of the song 'Večerne misli.' The score consists of two staves. The top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. Both staves are in common time (indicated by '8'). The key signature is one flat. The vocal line continues from the previous section, ending with 'ru - me - no.'

Lepo je, že večernica na
Jasnom nebuh se otrinja:
Lahko se misli na Bogá,
Ki zvezdni venec nam razgrinja.

In kdor končal je z Bogam dan,
Sladkeje še mu serce bije,
In dvakrat lepši zvezdni plan
Zvečer naproti mu prisije.

In sladko, mirno on zaspi,
Mu angelček evetice vije
Tak dolgo, da se prebudi,
Ko zarja v lice mu prisije.

Kdor hudega nič storil ni,
Mu zvezdica migljače reče:
„Le spavaj sladko, bratec ti,
Vsa noč naj mirno ti izteče!“

19. Zvonikarjeva.

Lahko in prijazno.

Ko dan se za - zna - va, Da - ni - ea pri - pla - va, se sli - ši zvo - nje-nje čez

hri - be, čez plan: Zvo - no - vi zvo - ni - te! na de - lo bu - di - te, Ker na - še živ-

lje - nje je kra - tek le dan.

Kdor hoče živeti,
In srečo imeti,
Naj dela veselo, pa moli naj vmes:
Zvonovi zvonite!
K molitvi vabite,
Ker prazno je delo brez sreče z nebes.

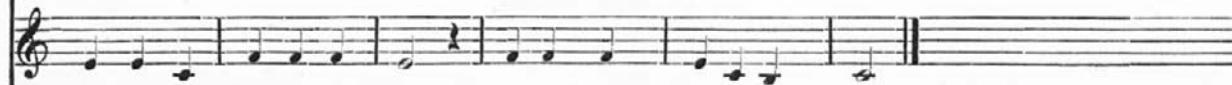
Če delave se vpeha,
Terpljenje mu neha,
Ga delapust vabi, večer ga hladi:
Zvonovi, zvonite!
Nedeljo znanite,
Gospod ne pozabi, plačilo deli.

Oh naglo nas mine
Ves trud, bolečine;
Utruden se vleže na pare terpin:
Zvonovi, zvonite!
Domu ga spremite:
Gre z dela in teže Adamovi sin.

20. Večerna pesem.

Zmérno giběno.

Glejte, že solnce za - ha - ja, skoraj za go - ro bo šlo; hla - den po - ēi - tek nam

Čuje po drevji šumeti,
Glejte kak vetere pihljá,
Urno se hoče mračiti,
Hitro da bomo domá.
Čuje zvoniti! počivat zvoni.
Zvoni, le zvoni noeoj,
Sladko počivat zapoj!

Delo smo danes storili,
Naj se serce veseli!
Bomo se tud' poživili,
Že se večerja hladí.
Čuje zvoniti! počivat zvoni.
Zvoni, le zvoni noeoj,
Sladko počivat zapoj!

Sed'mo za mizo, in jejmo
S pametjo božje dari,
Serec hvaležno imejmo
Stvarniku, ki nas živi.
Čuje zvoniti! počivat zvoni.
Zvoni, le zvoni noeoj,
Sladko počivat zapoj!

Sez'mo po jedi, in pijmo
Sladkega vinea bokal,
Zraven očeta hvalimo,
K'je nam tak dobrega dal.
Čujte zvoniti! počivat zvoni.
Zvoni, le zvoni nocoj,
Sladko počivat zapoj!

Zdaj si počijmo po volji,
Naj nas petelin zбуди,
Kadar škerjanček na polji
Juterno pesem drobi.
Čujte zvoniti! počivat zvoni.
Zvoni, le zvoni nocoj,
Sladko počivat zapoj!

Vsi bomo enkrat zaspali,
V miru počivali vsi
Delo na vselej končali,
V hišo očetovo šli.
Takrat zvonovi zvonite lepot
Klič' te k očetu domu,
Klič' te nas v sveto nebó!

21. Marija pomočnica.

Malo počasno in ganljivo.

The musical score consists of four staves of music in common time (C). The first staff starts with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The lyrics are in Slovene: "O de - vi - ea, po - moč - ni - ea, Ved - no zve - sta si nam ti! Le slad - ko - slí in bla -". The second staff continues with the same melody and lyrics. The third staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp (F#), with lyrics in Slovene: "go - sti, tvo - ja ro - ka nam de - lí! Ko eve - te - ča in di - še - ča si, Ma - ri - ja, ro - ži -". The fourth staff concludes the piece.

ea, Sem iz ra - ja, svet'ga kra - ja di-ješ evet - je u - pa - nja!

Kakor zarja iz viharja
V temni noči siješ nam.
Mati mila vedno bila
Si ubogim grešnikam.
Pri slabostih in britkostih
Mile solze nam sušiš;
Pri skušnjavah in težavah
Brez moči nas ne pustiš.

Čast Marije naj razlijе
Se po svetu krog in krog!
Njo častimo in prosimo
Pomočnico vseh nadlog.
O devica, pomočnica
Bodi naša vsaki čas!
V svoje krilo skrij nas milo
Ko nevihta straši nas!

Ti nas vodi, z nami hodi,
Kaži pravo nam stezó;
Nas obvari, blagodari
Z roko svojo milostno!
In o smerti raj odpertí
Nam doseči milo daj,
Kjer veseli hvalo peli
Bomo tebi vekomaj!

22. Zvezde.

Zmérno gibéno.

Tu - kaj go - ri se ne - zna - ni vel - ki sve - ti su - ēe - jo, z luè - jo solne a so ob-

da - ni, kro - gle po - ta te - ka - jo; zvez - da zvez - di je so - se - da, njih za nas šte - vi - la

ni; e na v drugo svet - lo gle - da, vsa - ka bož - jo čast go - ri.

Svetla cesta je razpeta
Čez brezkončni neba zid;
Tam se vozi čast Očeta,
Viža pote zvezdnih rid;
Vse je kroglo, vse se miga,
Vse prijazno sveti se;
Vse oznanja, da velika
Roka svet stvarila je.

Tvoje veličastvo, večni!
Trume zvezd nam pravijo;
Kako bomo še le srečni,
Če mi k tebi pridemo!
Skoz teh svetov „svet“ bo pela
Naša duša stvarniku,
Z verha svetov bo vesela
Petje pela angelsko.

23. Večerno solnce.

Počasno in važno.

Kak' le - po se soln - ce o - zi - ra, za - ha - ja in jem-lje slo - vó, že ža - rek za žarkom u-

mi - ra, nas sko - raj za - pu - sti - lo bo.

Za gore visoke se skriva,
Še malo ogleda se zdaj.
Kak v senci dolina počiva,
Že s hladom odeva se gaj!

Vse spravlja se mirno počival,
Potihnejo trudne stvari,
Počitka potrebnega vživat,
Tud deček pohlevno zaspí.

Oj solnce, ti naše veselje!
Prisij nam tud jutri lepo,
V nebo boš dvigalo želje,
Veselo pri sercu nam bo.

24. Pomlad.

Lahko in gaujivo.

Pomlad mi - la od-kle-ni - la svoj ve-se - li nam je raj. Cvet-je kli - je, radost si - je,

ze - le - ni že vert in gaj.

Zdaj te hiti vencee viti, o mladina! zdaj je čas.
Dan zbeguje, cvet svahnjuje, kmalo mine rožni kras.

Zraven tudi ne zamudi, poiskati dušni sad!
Pomlad ide, zopet pride, — čas mladost' je le enkrat.

25. Na svetega telesa dan.

Zmérno.

Tro - si - mo cve - ti - ce in ven - ee le- pé, ker Je-zus, zve - li-čar, med na - mi zdaj gré.

Pa tudi darujmo mu rož'ce sereá, —
Naj vsak mu nedolžnost obljubi in da.

O Jezus premili, ozri se na nas!
Ti srečno nas vodi življenja ves čas!

Naj čednosti rož'ce nam vedno cvetó,
In daj, da odprejo nam rajske nebo!

26. Huda ura.

Malo hitro

Soln - ce vro-če se je skri-lo, čer-no se ne bó stem-ní; pti - čev pet - je je vtih - ni - lo.

tam od da - leč grom bu - ēi.

Čez od gore po dolini
Se vzdiguje hudi piš;
Rože, drevje po ravnini
Vklanja vse nevihtni vriš.

Blisk se po oblakih zvija,
Grom pretresa terda tla;
Ploha se na ploho vlijia,
Toča bije in rožljā.

Vendar mene nič ne straši
Serdna vsa nevihta krog;
Blisk, germanje me ne plaši,
Ker me brani ljubi Bog.

On, ki vlada moč viharja,
Ljubi oče kliče se.
Po viharju lepa zarja
Dar njegovi zopet je.

27. Zima.

Zmérno.

V do - li - nah, po hribih sneg debel le - ži, in solnce ru - me-no ga z žar - ki zla - tí. Vse

In sapa razmrazna pribrija ojstró,
Ter skorja ledena pokriva vodó.

Popotnik podviza, ker mraz ga podi,
S stopinjo mu vsáko pot zmerzla hruši.

Če ravno viharji razsajajo z'ló,
Narava počiva pod snegom sladkó.

Spomladi pa zbudil bo stvarnik jo spet,
Podaril ji bode zelenje in cvet.

28. Naše življenje je popotvanje.

Počasno in važno

Po - pot - van - je, bratje, je na - še živ - lje - nje; mož mo - drah od nek - da - jaj je to go - vor - je - nje. Skoz

Po travnikih perva nas pisanih pelje,
Marjetce, zlatice v stezice nam stelje.
Otroci brezkerbni po travi tekó,
V rumenkaste lasee evetice pletó.

Po tretji hladnó je, gre pot čez višave,
Se kri že umiri, se zjasnijo glave,
Se trudijo z delam postavni možjé,
Sad truda berejo, za prihod skerbé.

Mladenčev, dekličev je druga dežela,
Razlega se petje vesel' ga kerdela.
Si delajo sanje od zlatih gradov,
Pa skušnje jim manjka, modrosti darov.

Čez gole verhove v četerti so pota,
Je merzlo že v sercu, ne greje gorkota,
Pa starčikom kmalo dežele je kraj —
Takó je na zemljí le kratek naš raj.

29. Večerna rosa.

Lahko.

Pov - sod je ti - ho, vse mol - či. Po - ēi - va vse, na - ra - va spi; So - par - čki

le se zbi - ra - jo, Cve - ti - eam ro - so de la - jo.

In zbirajo se kapljice,
In pravijo si pravljice,
Sladkó obračajo obraz,
In delajo si kratek čas.

V očesu jez nesrečnega
Sem bila solza žalostna.
Jez pa sem bila še nocoj
Na pridnem čelu trudni znoj.

Jez zmerznita sem v hladni sneg,
In padla sem na uni breg;
Pol leta sem počivala,
Potem se zopet vzdignila.

Pri meni so se ravno še
Igrale šibke ribice.
Jez danes žejo trudnemu
Gasila sem popotniku.

Jez bila vino sem sladkó,
Zdravilo jez sem b'la grenkó,
Ko biser jez svetila se,
Napajala sem tičice.

Jez megli sem pomagala,
Ko polje je namakala.
In jez pa svoje ljubice
Škropila sem eveličice.

Tako se kratkočasijo,
Da v spanje se zazibljejo. —
In zjutraj, ko se prebudé,
Je vsaka v drugem kraji že.

30. Kaj imam.

Odločno in malo hitro.

O - ē - si dve i - mam, ki bistro gleda - te svet - lo, zdaj zem - ljo, zdaj le - po ne - bó, da

lah - ko vse poznam, da - lah - ko vse poznam. O - éí so lju - bi, bož - ji dar; le gre - ha gle - da - ti ni - kar!

Ušesi dve imam;
Kar ljhna mati rečejo,
Al dobri oče vprašajo,
Odgovor hitro dam.
Ušesa so tud' božji dar;
Poslušat' greh me Bog obvar'!

Mam jezik od Boga,
Da lahko pojem, govorim.
Potožim se in zakričim,
Kjer je kaj hudega.
Obrača se mi jezik rad;
Pa ne opravljat', ne legat'!

'Mam tudi roki dve;
Na vsaki perstov pet,
Ž njim' pisat', vsako reč prijet;
Prav zdrave ste obé!
Ž njim' delati, ne pa igrat';
Ž njim' služiti, pa ne jemati!'

Dve nogi tud' imam,
Da lahko hodim in stojim,
Od doma grem, nazaj letim,
Se kamorkoľ podám.
Potepat vendar se ne grém,
In škode delati ne smem.

Imam še eno reč,
Mi v persih kljuje dni,
Noči — serce, ki ljubiti želi,
Kar mu je naj bolj všeč.
Naj ljubi moj'ga Jezusa,
Ker me otroka rad imá!

31. Pastirska pesem.

Budno.

Na tra - ti ze - le - ni ni šu - ma, lju - di. Je žvin - ea pri me - ni, me peť, ve - se - li. Pri-jaz - no od - pi - ra se gor mi ne - bó; Se mi - lo o - zi - ra V'mé bož je o - kó.

Pastirstvo izvoli
Si Abelj najpred;
Bogá on rad moli,
Daruje od čed.

In David bil tudi
Pastirček še mlad;
Se hvale nevtrudi
Gospodu spevat'.

Se tud imenuje
Sam Jezus pastir;
Nad svojimi čuje,
In vodi jih v mir.

Okó nevošljivo
Je Kajnovo res,
Al' Bog dopadljivo
Dar gleda z nebes.

Pri ovčjem kerdelu
Od Boga poznan,
Poglej, Izraelu
Za kralja je dan.

O srečne dušee
K' se njega deržé,
So prave ovčice,
Za njim le hité!

Potem prepevati
Veselo jez smem;
Zakaj žalovati —,
Kaj bat' se ne vem!

Za čedami z brati
Tud Jožef rad gré;
Vse skoz obderžati
Nedolžno sereé.

So pri Betlehemu
Pastireci s'rotni,
In znani le njemu,
K' je stvarnik reči.

Pri Jezusu biti
V ljubezni povsod,
Za njim le hoditi,
Kjer kaže on pot.

Če tudi zapira
Oblak mi nebó,
Se milo ozira
V mé božje okó.

S' cer bratov zavidnost
V Egipt ga prodá,
Al' božja previdnost
Ga v čast pripeljá.

Njim angel gospodov
Oznani najpred;
„Zveličar narodov
Je rojen na svet.“

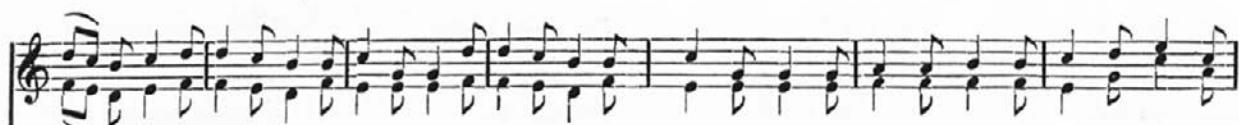
To želje so moje.
To Bog ti mi daj.
Od milosti svoje
Ne loči me kdaj.

32. Bibica.*

Lahko in prijazno.

Tam si - va go - ra mi sto - jí, tu vi - di - ti dre - ve - sa ni; jev tmini skri - to je - ze - ro, vo - di - ea či - sta

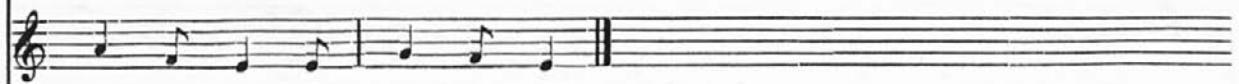
* Napev je tako osnovan, da je treba zmiraj po dve versti vključ jemati.

kot srebró. Je no - tri bi - la ri - bi-ca, še mla-da vsa po - ster - vi - ca, v glo - bi - ni ma - lo ji je všeč, do-

ma le bi - ti gren - ka reč.

O mati, mati! kak lepo
Je vse tam zunaj, vse svetlo;
O naj saj malo vun hitim,
Se lep' ga sveta veselim.

Nikar, o hčerka; v strahu bom,
Je naj bolj varen zate dom;
Sovražnik nima sem moči,
Drugej te kmalo zasledi.

Ne sluša mala ribica,
Kar stara ji je pravila,
Skrivaj izmuzne se na dan,
Kjer potok se odteka v stran.

Se veseli, se krog verti,
S potokam vred naprej hiti;
Prijažno se blišči nebó,
Ob kraji rožce ji svetó.

Pa ribič pod drevesicom
Sedi z goljušnjim ternikom;
Priprosta pride ribica,
In vjame se sirotica.

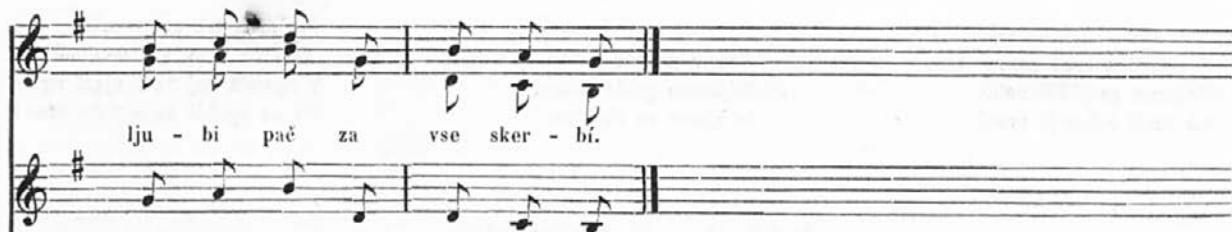
Prešérna tak se pogubi,
Neverna v to, kar mat' uči.
V spomin naj bo ti njeni zgled,
Da ne zgubiš se s tisto vred!

33. Bog za vse skerbi.

Budno.

Na zem-lji miš-ke naj-ti ni, da b' ne i-me-la ma - mi - ee, Da ji pri-ne - se skor-ji - ee, Da

rev - ea stra - da - la ne - bo; Tud' ji po-sté-lje post'-lji - eo. Bog lju - bi paě za vse skerbi. Bog

Pod nebom tudi ptičke ni,
Da b' ne imela suknjice
Prav lepe, tople pernate;
Da greje ptičecio gorko,
In da jo mrazek vzel ne bo,
Jo Oče mili oskerbi.

Červička na zemljici ni,
Da bi ne našel kapljice.
Katere on napije se;
On najde dosti živeža,
In lakote še ne pozna;
Nebeški oče zanj skerbi.

Metulj po travnikih leta,
Obiše svoje rožice,
Preleta polja, travnike;
Ima prelepo suknjico,
Tančico svetlo, pisano;
Ga dobrí Oče preskerbi.

Pod solneem stvar'ee take ni,
Naj bi še tako mala b'la,
Pri Bogu ni pozabljen;a;
'Ma vsaka svojo hišeo,
In vsaka svojo post'ljico.
Vse ljubi Oče preskerbi.

Glej, moje dete, tudi
Ti očeta dobrega imas,
Se njemu lahko v roke daš,
Se lahko njega veseliš,
Ker v božjih rokah ti živiš.
Bog oče tuď za te skerbi!

34. Predica.

Mało počasno.

Le pre-di, dek-le, pre-di, prav le-po nit na-re-di, da se ne bo kro-ti-či - la, in tud' ne tkal-eu-ter-ga - la.

Poštena je predica,
In stara ta pravica,
Da tisto dekle kaj velja,
Ki obleko vso domačo ima.

Boš tanko nit storila,
Glej, da se boš spomnila,
Kakó življenje rahlo je,
Ki kakor nit preterga se.

Le predi prav vesela;
Boš lepe pesni pela,
Kolovrat pojde rad okrog,
Bo tekla lepše nit od rok.

Kolovrat tiho teče;
Naj tovaršica reče,
Kar je v nedeljo slišala
Pri navku v cerkvi svetega.

Tkal'e ti bo prejo hvalil,
Če se ne bo ž njo žalil;
Pri Bogu boš pohvaljena,
Če ga ne boš razžalila.

Le pridno, dekle, predi,
Prav lepo nit náredi;
Bo skoraj smert nit vtergala,
Bo kon'e življenja tvojega.

Kar si boš tu napredia,
Boš v večnost sabo vzela;
Al' čednost lepih suknjico,
Al' pa pregrehe butaro.

35. Popotnikova pesem.

Korakaje.

Po - potnik pridem čez goro, od do-ma vzamen še slo - gó; in ka-mor se o - kó o - zrè, pov-

sod se mi nov svet od-prè. Tud tu-kaj solnee gre o - krog, do - li - no vi-dim, hrib in log; Pa solnee na-še

bolj bli - ší. In hrib naš lep - še ze - le - ni.

Tud tū evetó evetičee,
Po njih šumé čebelice;
Pa naših rož je lepši evet,
Čebelic naših slajši med.
Skoz mesta hodim in vasi,
Povsod drugač se govori;
Jez ptuj'ce nikogar ne poznam,
In sred ljudi povsod sem sam.

Dežela ljuba, kje ležiš,
Ki jezik moj mi govorиш,
Kjer znanei moji še živé,
Priyatli moji v grobih spé?
Zdihujem, prašam vedno: kje?
Priyatli, k vam želi sercé,
Perute imeti si želim,
Pa k vam domú, ko ptič, zletim.

36. Na goro.

Budno in lahko.

Na go - ro, na go - ro. Na sterme ver - hé! Tje kli - če in mi - če in va - bi ser - - cé.

Na gori evetice Na gori pod mano Na svobodni gori Tedaj le na goro,
Najzalše cvetó Oblaki visé, Ni zemskih nadlog; Na sterme verhé!
In tice preljube Nad mano višave Nad mano, pod mano Tje kliče in miče
Najslajše pojé. Blišijo vedré. Krog mene je Bog. In vabi serce

37. Cesarska pesem.

Slovesno.

Bog ob - va - ruj, Bog o - hra - ni nam ee - sar - ja, Av-stri - jo! Naj nas mo - dro vla - da,

Stojmo zvesti, jaki, brumni
Za pravico in dolžnost;
Kadar pa veljá, pogumni
V boji kažimo serenost!
Avstrija iz vojsk viharja
Še brez slave ni prišla,
Vse za dom in za cesarja,
Kri, življenje naj velja!

Kar nam stvári oberfnija,
Várje naj vojšak močan,
Učenost in umetnija
Naj zmagujete na dan!
Sreča naj deželi klije
S slavo nji zedinjeno:
Božje solnce v miru sije
Naj nad srečno Avstrijo!

Terdno nujmo se skleniti:
Zloga pravo moč rodi;
Vse nam bo lahko storiti,
Ako združimo moči.
Brate pelje moč edina
Nas do cilja enega;
Slavna cesar, domovina!
Večna bode Avstrija!

(Pristavek.)

In s cesarjem zaročnica,
En'ga duha in rodú
Vlada mila cesarica
Nevenljivega evetu.
Kar je v pravo srečo šteto,
Bog obema podeluj;
Franz Jožefa, Lizabeta,
Hišo Habsburg obdaruj!

Alma

Iz e. kr. dvorske in deržavne tiskarnice.

